

De meester der meesters.

De oude meester zat aan zijn eikenhouten bureau. Achter hem hing een kader met de spreuk: "Een goede meester zet zijn eigen ego opzij en de drang naar succes steekt hij in de kast."

En ik... ik hing aan zijn lippen.

"Het maakt niet uit wat je leert," zei de oude meester kalm, "de hoofdzaak is dat je leert." Ik slaakte een diepe zucht terwijl ik dacht aan al de overbodige wetenswaardigheden die ik nog in mijn hoofd zou moeten steken.

"Er bestaan dus geen nutteloze zaken om te leren omdat deze zaken niet de essentie zijn." Ging de oude meester verder. "Het is niet de bestemming die belangrijk is maar de weg. De bestemming is toch bij iedereen dezelfde: de dood. Leren is een proces, je groeit als mens. Nadat je iets geleerd hebt, ben je nooit meer dezelfde persoon als ervoor. Er is geen weg terug, alleen een weg vooruit."

De oude meester deed de onderste lade van zijn bureau open en nam daar een houten sigarenkistje uit, dat hij behoedzaam op zijn bureau zette.

Hij opende het en haalde vanonder enkele papiertjes een sleutel tevoorschijn.

Terwijl hij de sleutel triomfantelijk in de lucht hield, zei hij: "Hoe meer ik leer, hoe meer ik besef dat ik nog veel moet leren."

Sneller dan ik hem ooit had zien bewegen, had hij een deurtje aan de zijkant van zijn bureau geopend, de sleutel daarin gestoken en de hele zijkant van zijn bureau opende.

"Het leven is te kort om de kennis te vergaren die nodig is om alles te weten. Daarom ben ik al jaren bezig met een onderzoek naar gegevensoverdracht tussen de hersenen van verschillende personen."

Hij legde een hele stapel papier op zijn bureau en schoof deze in mijn richting.

'De weg naar de ultieme wijsheid' stond in grote drukletters op het eerste blad en daaronder in potlood: 'de meester der meesters'.

"Kort samengevat gaat het hierom" ging hij verder, "zoals bij computers, waar gegevens opgeslagen worden in mappen, zo worden ook in onze hersenen gegevens opgeslagen in een soort mappen. Als we deze mappen kunnen overbrengen naar andere hersenen, hoeven deze personen deze zaken al niet meer te leren. Er is dan meer tijd om deze zaken nog diepgaander te bestuderen. Een stap overslaan om zo verder te kunnen gaan dan ze normaal zouden geraken dus. De basis wordt aangereikt en je kan direct op het niveau waarvan je de gegevens verkregen hebt starten. Om iets voor de geest te halen, moet je gewoon het juiste zoekwoord of de juiste trigger hebben. Dit levert veel voordelen op want onderzoek moet niet eerst helemaal onderzocht worden maar men kan starten waar de andere gestopt is met zijn onderzoek. Dan kunnen we eindelijk dingen verder onderzoeken zonder tijd te verliezen."

Ondertussen vroeg ik mezelf af waarom hij dit tegen mij vertelde.

"Ik heb het getest op muizen. Eén muis had ik geleerd een parcours af te leggen, daarna heb ik de overdracht gedaan naar een andere muis en deze legde het parcours af zonder hiervoor opgeleid te zijn." Vertelde hij vol passie en vuur, zijn ogen fonkelden.

Hij keek me recht in de ogen alsof hij me wilde hypnotiseren: "Nu moet ik het nog testen op mensen. Wat denk je?"

"Ik sta altijd wel open voor een experiment." antwoordde ik zonder nadenken.

Hoe zouden de mensen opkijken als ik de meester der meesters was. Zou ik daar rijk mee kunnen worden en de macht over de wereld hebben? Ik zou een soort god zijn! Flitste het door mijn hoofd.

“Bij muizen is er een succesgarantie van 72%,” ging de oude meester verder, “waarom het bij 28% misloopt, heb ik nog niet kunnen achterhalen. Ik vermoed dat het met de grootte van de synapsen te maken heeft en de snelheid van de productie van neurotransmitters. 1% van de muizen werd agressief en begon zich beestachtig en autoritair te gedragen, tot zelfs het uitmoorden van zijn soortgenoten.”

Er viel een stilte, alleen het tikken van de klok klonk oorverdovend alsof die riep dat het uur van de waarheid naderde.

Ik wist dat mijn oude meester heel goed viool kon spelen dus om de vervelende stilte te doorbreken zei ik al lachend: “Ik heb altijd al viool willen leren spelen.”

De assistent kwam binnen met het materiaal nodig om de overdracht te bewerkstelligen. Ik werd vastgemaakt op mijn stoel.

Eerst werd een naald met een draad in mijn meesters hersenen gestoken. De ogen van de oude meester keken wezenloos voor zich uit. Zijn bewustzijn bevond zich klaarblijkelijk in een andere dimensie.

De comateuze toestand kon toch omgekeerd worden als de naald terug uit zijn hersenen gehaald werd? Schoot het door mijn hoofd. Wat als ik zou blijven zweven tussen deze en een andere dimensie?

Misschien had ik er beter eens een nachtje over geslapen, zelf het onderzoek doorgenomen, de risicoanalyse onderzocht,... Hij had me ook niet echt de stapel papieren laten doorbladeren, hij liet me de resultaten zien die hij me wilde laten zien, besepte ik nu. Ik had hem blindelings vertrouwd.

De assistent kwam in mijn richting, ik trilde van opwinding en angst. Als de naald zich in mijn hersenen prikte, voelde ik me ogenblikkelijk intens gelukkig worden.

De informatie nestelde zich in mijn hersenen op plaatsen waarvan ik niet wist dat ze bestonden. Ik voelde mijn hersenen koken.

Mijn armen, benen en vingers begonnen te tintelen.

Ik zag formules en titels van boeken voorbij flitsen als vallende sterren. Gelijktijdig beleefde ik allerlei ervaringen waarvan ik wist dat ik deze nooit beleefd had, het waren er ook zo veel, alsof de oude meester twee levens had gehad. Ik zag plaatsen waar ik nooit naartoe zou kunnen gaan. Het leek wel een droom. Ik beleefde het leven van mijn oude meester. Zo flitst je leven dus voorbij als de dood je in de ogen kijkt.

Het leek een oneindigheid te duren, maar dan zag ik de assistent terug en het bleek niet langer dan tien minuten geduurd te hebben.

De oude meester keek me indringend aan: “what happens in Vegas, stays in Vegas”, was het enige dat hij zei. Welke geheimen zou hij bedoelen? Ik wou tussen de nieuwe informatie in mijn hersenen gaan zoeken naar geheimen maar dan bedwong ik mezelf want het was te overweldigend geweest wat ik in de laatste tien minuten mee gemaakt had. Mijn brein had rust nodig. De geheimen zullen wel opduiken als ze opduiken. En zo erg zal het toch niet zijn.

De assistent had alles terug netjes opgeborgen in de koffer en was zonder een woord te zeggen weer buiten gegaan nadat hij ons beide een tas koffie had voorgezet.

Zo zaten we weer samen aan zijn bureau alsof er niets gebeurd was. De oude meester haalde herinneringen op die ik me nu ook voor de geest kon halen. Plots maakte een rare drang zich over mij meester. Een déjà-vu moment stak de kop op. Ik pakte de brievenopener uit het bakje op zijn bureau en stak dreigend hiermee in zijn richting. De oude meester sprong op van zijn stoel en wou buiten vluchten maar ik was sneller en hield hem in een houdgreep tegen de deur.

Had ik meer aandacht moeten schenken aan die 1%, flitste het door mijn hoofd toen ik met de briefopener op één centimeter van zijn keel verwijderd was. Ik kon mezelf niet bedwingen, alsof de duivel mijn handelingen had overgenomen. Waarom was de drang naar macht groter dan mijn verstand geweest?

De oude meester keek me begripvol aan en fluisterde zwak: "Doe dit experiment met je beste leerling. Maar weet dat dit dan ook je lot is."

Verschrikt liet ik de briefopener vallen. Ik wilde me excuseren tegenover mijn meester maar hij gaf me de kans niet. Met een bemoedigend schouderklopje, loodste hij me terug naar mijn stoel. "Soms is het moeilijk om te weten of het jouw herinneringen zijn of die van een ander, heb ik gemerkt."

Was het mijn droom of was dit zijn geheim?

De oude meester opende de kast achter zijn bureau en haalde er een vioolkoffer uit. "Alles bestaat uit goed en kwaad. Geef meer aandacht aan het goede dan aan het kwade en alles wordt beter."

Hij gaf me de viool en zei opgewekt: "Laat nu maar eens horen wat je op een viool kan doen. Music maestro please!"